

[Socialministeren.]

heder for Invalidere staaer § 45, Stk. 4, der er i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag og lyder saaledes:

„Til Deltagelse i Behandling af almindelige Spørgsmaal vedrørende Erhvervsuddannelse og Beskæftigelse kan endvidere en Arbejdsgiver, en Arbejder og en invalideret Person af Socialministeren tilforordnes Invalideforsikringsretten efter Indstilling henholdvis af „Dansk Arbejdsgiverforening“, „De samvirkende Fagforbund i Danmark“ og de bestaaende Invalideorganisationer. Yderligere kan en Repræsentant for Statsadministrationen af Socialministeren efter Forhandling med Finansministeren tilforordnes Retten. De paagældende tilforordnede deltager i disse Forhandlinger med Stemmeret og staaer i øvrigt til Raadighed ved Administrationen af Rettens Beføjelser i de nævnte Henseender.“

Formaalet med denne Bestemmelse er jo ganske klart, jfr. nærmere Betænkningen, Bilag 4, Side 174—180. Det er af stor Vigtighed for en Nyordning af denne Art at etablere et nøje Samarbejde baade med de faglige Institutioner, hvis Interesse maa vækkes, og med Invalideorganisationerne, der med særlig Iver følger Udlandets store Fremskridt paa Invalidebeskæftigelsens Omraade, der i det hele interesserer os alt for lidt herhjemme, endog Stat og Kommuner, som vilde kunne spare betydelige Beløb, hvis disse Spørgsmaal fik en fornuftig Løsning, og jeg beklager derfor, at det ærede Medlem Hr. Hedelund har villet bryde den ellers saa skønne Enighed indenfor Udvalget ved en i dette Tilfælde altfor tom Henviisning til en principiel Modstand mod enhver Udvidelse af den offentlige Administration, hvorom der jo i Virkeligheden slet ikke er Tale her, hvor Formaalet er en Indskrænkning i det offentlige Udgifter gennem Medvirken af praktiske Mænd fra de store Organisationer for at interessere disse saavel som den offentlige Administration i det Invalidebeskæftigelsesproblem, som staaer paa Dagsordenen i alle europæiske Lande — ikke alene i de krigsramte. Udvalget anslaaer de samlede Udgifter ved de foreslaaede Foranstaltninger til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig, men disse Penge skulde jo gerne komme flere Gange ind igen gennem Forøgelsen af Invalidernes Erhvervs muligheder, ved Afværgelsen af truende Invaliditet, særlig hos Børn, o. s. v.

Af andre Ændringer til Folkeforsikringen skal jeg nævne § 36, Stk. 7, rettet mod den invalideforsikrede, der svingagtig

meddeler urigtige Oplysninger om sine Forhold, § 38, Stk. 2, der udelukker dem, der mister Valgret og Valgbarhed endog efter den foreslaaede Nyordning med dennes stærkt indskrænkede Fattighjælpsvirkninger, fra Invalide- og Aldersrente, § 40, der for at undgaa Dobbeltforsørgelse lader Børnetillæg efter Folkeforsikringen bortfalde for Børn, der er fjernet af Børneværnet, eller til hvilke der i Forvejen udbetales Bidrag fra det offentlige, § 41, hvorefter Pension skal ligestilles med frivillig Forsikring, for saa vidt som der i begge Tilfælde ved Beregningen af Indtægten skal bortses fra indtil 200 Kr. — Ændringsforslaget er fremkaldt ved et Andragende fra Statsbanernes Sygekasser, jfr. nærmere Bilag 6 med Underbilag og Lovforslagets Bemærkninger ad § 41 —, endvidere §§ 50 og 55, hvorefter forskellige Indberetninger fra de sociale Udvalg til Sygekassedirektøren stryges som formentlig ikke strengt nødvendige, og § 73, hvorefter den almindelige Regel, at Renten ikke kan nedsættes under $\frac{1}{3}$ af Grundbeløbet for de nuværende Invalidere rentenydere, suppleres med en Overgangsbestemmelse om, at disse ikke kan faa mindre end $\frac{1}{3}$ af de 800 Kr., der tidligere var den normale Invalidere rente.

De øvrige Ændringer er enten redaktionelle eller lidet betydende, og idet jeg med Hensyn til Refusion og Udgifter i øvrigt vil gøre nogle Bemærkninger til Slut i Forbindelse med de samlede Udgifter, skal jeg da forlade Folkeforsikringen og gaa over til den fjerde og sidste Lov, den egentlige Hovedlov.

Dette nye Forslag om *een samlet Lov om offentlig Forsorg*, ved hvis Vedtagelse 41 andre Love eller Lovbestemmelser skulde bortfalde, er jo naturligvis ikke helt let at gennemgaa i en Forelæggelsestale, saa det vil sikkert lette Forstaaelsen af denne store Lov, om jeg her giver en kort Gennemgang af hvert Kapitel for sig.

Loven er delt i 8 Afsnit, 28 Kapitel og 347 Paragraffer, som jeg maa renoncere paa at redegøre for i Enkeltheder.

Kapitel I omhandler *Forsørgelsespligten*, dels det offentlige, dels den private, dog kun i Forholdet overfor det offentlige. De vigtigste Ændringer her er følgende:

§ 1 forbyder at yde den enkelte Borger Hjælp fra det offentlige, medmindre det særlig er paabudt eller tilladt ved Lov, og fastslaar, at offentlig Hjælp kun kan medføre Indskrænkning i Modtagerens Retsstilling, hvor denne Lov udtrykkelig fastsætter dette.

§§ 2—6 omhandler de private Forsørgelsespligt overfor det offentlige.